

NAGY GÁSPÁR

Hózárat nyitogattam

*Gyakoroltam az aszkézist
amíg bezártak az ünnepek
mint akire rácsapták az ajtót
és rámsuhantak a századvégi nagy havak
(s öreg ritkán látott beteg rokonok
lepték el a ház minden zugát)
gyakoroltam hogy nem is tudok rólad
és sohasem tudtam rólad
és már nem is tudhatok ezután
így ragoztam magamban
a napi kötelező zsolozsmát
míg tonnás fehér meteorit-morzsákat:
márvány hókockákat szeleteltem a kertben
mint az égből hullott mannákat
Jézuska karácsonyi süteményestáljára...
tessék tessék csak küldtem neked is az édességet
dobáltam mint gyerekkoromban a habcsókot
valami idétlen maszkabálon
ahol cukrászinasnak öltöztettek
de belesültem a mondókámba
s azóta is hányszor álmodom
azzal a megszégyenítő pillanattal...
és hallom mintha hógolyák kelepelnének
fejem fölött a ködben és subognak Afrika felé
talán hogy ott is szülessenek gyerekek?
mert ott is kevés? bocsáss meg ha elképzelegtem:
szülnél nekem egy hónéger fiút*

*aki eltűnik s majd visszatér tékozló álmainkba
amíg szigorú hófalak közt töröm az utat feléd
(szökésben levő rab) gondolatban s közben kérdezgetem:
csak édesség-máz vagy méz is van szavaidban
s olyan fehér-e lelked mint szép arcod hava
és leroskadok-e majd veszélyes terhed alatt
mint itt ez a borókafenyő a kert szögletében
mert a hó decembervégi makacs áhitata olyan súlyos
hogy kényszerű aszkézisünk alatt nem olvad el
s nem olvad el a fenyőfa alatt sem:
kitart az ünnepek után is e váratlan ajándék*

Illa berek, ha jön egy szép illanó álom

*Fantasztikusan könnyű volt, lebegett a párákat lehellő medencében,
csak az orra látszott ki, mint valami titkos periszkóp vége,
nézte a szeptembervégi csillagokat s olyan érzés fogta el,
mintha már valahol egy másik világban lenne,
vagy mintha még a születése előtt anyjának édes terheként ficánkolna
ama áldott burok édenében, valóban még paradicsomi állapotban,
amikor a kiűzetésről, pontosabban a világrajövetel gyötrelmeiről
semmi de semmi tudomása... és nem földi lénynek gondolja magát,
bizony a víz, a legnagyobb elem:
simogat, megtart, betakar s most az éjszaka közepén
ez a meleg paplanszerű vízből varrt anyag megvédi mindentől,
főleg a hidegtől, nem bolondság hát vízzel takarózni,
meleg vizen aludni el...
a medence pipált, az ég felé fodrozódó páratincsek törtek,
de ezeken is áttűntek a csillagok sárgásfehéren izzó fényei,
majdnem belealudt ebbe a ringatózó gyönyörűségbe,
igen, igen -----: ezt az érzést kereste,
mintha a víz és közte valami titkos szenvedély
beteljesülésének gyönyörét élné át,*

belehasít buján a víz testébe s a víz magába fogadja,
kedvét leli az együttlétben, játszik vele, ütemesen hullámoztatja,
néhol a keze a semmibe ér, néha még ijedten érzékeli a beton aljzatot,
s ekkor gondolja, talán még ébren van, talán...
szája körül a víz meleg csókja, nem lehet szabadulni tőle,
pedig ki akar jönni, de a víz nem engedi, rabja már,
kiáltani akar, de csak kétségbeesetten számolja a csillagokat,
azokba fogódzik, mintha fölülről ők tartanák,
mentőövet dobna rá az égből, vagy mágneses erejük vonzásába hurkolja
magát még valahogy, azért is megéri a reggelt, azért is...
meddig, meddig... egy gyönyörű békacsobbanás, ez menti meg...
egész nap az utazóra gondolt, aki csak néhány száz kilométerre délkeletre...
időnként ránézett a bejárat melletti kártyás telefonra,
odament aztán és hívta, tudta, hogy alig beszélhetnek,
hiszen a robogó autóban mások is vannak,
de addig akart valamit mondani neki, míg nem lépi át a határt,
még itthon, hazai földön, hogy mennyire jó lenne ha...
együtt lehetnének itt a platánokkal teletüzdelt, kiürült fürdőhelyen,
ülnének egymást átölelve a vízben és néznék a csillagokat,
így az örökkévalóságig, ha már így alakult a sorsuk, a határátlépés
véletlenjében ez a nyárvég s őszele,
tele volt aggodalommal, arra gondolt, hogy karamboloznak azok ott...
s aztán soha-soha... vagy hogy ő itt elábrándozik
s szépen belefutad ebbe a simogató meleg vízbe,
belealszik és átúszik szépen a halottak tartományába,
de egyedül, nélküle, iszonyú érzés,
itt van a gyönyörűség közelében, de nem érheti el,
vagy ezért vagy azért, a különös találkozás értelmén töpreng,
beszalad minden törölközés nélkül a fürdőhely takaros fabázába,
ahol egyedül lakhat pár napot L. író úr vendégeként
s gondolkozhat a világról, vagy éppen a magával hozott
gondokat (témákat) csomagolhatná ki, de nincs hozzá semmi kedve,
teljesen betölti a víz éjszakai játéka,
ekkor gondolja el, hogy (témaként) a távollevő utazóval szerelmeskedik,
elgondolja valóságos szerelmüket, ami még odébb van,
hiszen a teste nem készült még föl erre a fordulatra,
most itt dolgozzák a hullámok, itt gyógyul, hogy kellően ellazult legyen,
a vízzel szeretkezik, kéjes előjáték, vele készül a nagy összecsapásra,

*ha visszatér az utazó s időt szakít a találkozásra,
amikor már mindketten éhesek lesznek egymás húsára,
mint két kannibál, mint két földlakó,
akik tudják, csak ketten maradtak valami nagy katasztrófa után,
vagy Isten kedvteléséből, ők a paradicsomi Ádám és Éva,
még a kiűzetés előtt, bűnökben elédesülve,
hiszen gondolatban már megtörtént az első érintésnél,
amikor egy hirtelen mozdulattal megérintette a bokáját,
ebben benne volt az a régtől kívánás is, nem tudja, nem...
amely bűn-e most?, keresi a fölmentést, alkudozik Istennel...
hajnalig hánykolódik, egy szunyognak vérért veszi,
ki azt gondolta, hogy a ius primae noctis okán
az ő véréből szippant föl néhány szép csöppöt,
de aztán a mohóságnak halál lett a vége,
s az ő vére most ott szárad a falon,
az ő Á-s vére, amikor az utazónak tartalékolta az életét
s holmi alkalmi csapodár szunyognók akarják kiszívni nedveit,
nem, ezt nem engedheti, nem is engedi,
holnap óvatos lesz, még lefekvés előtt kiutasítja őket a szobából,
mert csak rá akar gondolni, csak vele akar álmodni,
a víz hullámvásait tanulva és követve vele szerelmeskedni,
reggel pedig együtt nézni majd a sápadt-bágyadt napot,
amint pimaszul érdeklődik a zsalugáteros ablak résein,
hogy s mint telt az éjjel, köszönjük, jól, jól...
szólnak a madarak a berekben helyettük.....
a platánok hullatják óriás leveleiket, dicsérik a szép őszt,
már minden kitüntetésük a földön...*